

www.galarna.si

Carla Kelly: *Reforming Lord Ragsdale*

Prevod: Sabina Imamović

Copyright © 2014 by Carla Kelly

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

KELLY, Carla, 1947-

Lordova preobrazba / Carla Kelly ; prevod Sabina Imamović. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

Prevod dela: *Reforming Lord Ragsdale*

ISBN 978-961-6982-16-0

COBISS.SI-ID 84243713

Carla Kelly

Lordova preobrazba

Prevod:

Sabina Imamović

*Mojima sestrama, Karen Deo in Wandi Lynn Baier.
Družina je vse.*

Poslušaj moj nasvet, naj ti ne spodleti.
Če milost ali srd ti nudijo ljudje,
zastri svoje srce in ustnice zapri.
Omoži se z nikomer. Spomni se namé.
– *Irska, 17. stoletje*

1. poglavje

Sprašujem se, zakaj je moja ljubica tako nevedna, je razmišljal lord Ragsdale, medtem ko je srkal jutranji kozarček brendija in strmel v močno odišavljeno pismo, razgrnjeno na pladnju z zajtrkom. *Ali je mogoče, da ji nihče nikoli ni razložil razlike med „tam“ in „tja“.* In kaj za vraga je ta beseda?

Pridržal je papir bližje svojemu zdravemu očesu. “Hm, videti je, da sem bodisi nepozoren, prozoren ali porozen, in zdi se mi, da Fae sploh ne pozna te besede.”

Začutil je glavobol zaradi močne odišavljenosti pisma, zato ga je zmečkal v kepo in jo zalučal čez sobo v koš poleg pisalne mize, na kateri je ležal še kup drugih pisem. Kepa je kot običajno tudi tokrat zgrešila cilj. “Fae, le zakaj moraš uporabiti toliko mošusa za pismo? Sem mar pižmovka?” je odgovoril drobno sliko na nočni omarici.

Naredil je še požirek in se udobneje namestil v postelji. *Seveda te na Fae ni pritegnilo njeno znanje*

slovnice, se je opomnil. Potreboval si jo zaradi njenih drugih talentov. Fae Moullé morda res ne zna sestaviti razumljivega stavka, toda zna osvojiti moško srce.

Ta misel bi ga še teden dni nazaj pognala iz njegove postelje na ulici Curzon Street v njeno posteljo, ki je bila le streljaj daleč. Z zaprtimi očmi se je vprašal, kaj se je spremenilo v tako kratkem času. Morda je bil kriv dež. Da, zaradi dežja je vsakič postal nemiren in čemeren, četudi bi se mu obetalo ljubljenje.

Ljubljenje. No, to pa je nenavadna beseda, je pomislil, ko je odprl oči in se zazrl v strop. "Moje telo znaš lepo razvneti. Ampak to bi znala tudi katerakoli druga ženska. Ne, Fae, ne ljubim te."

Lord Ragsdale je zavzdihnil in izvlekel blazino izpod glave. Obležal je plosko na postelji in skoraj pripravljen, da zaspi nazaj. V sobi je bilo mirno in tiho, toda nekaj ga je glodalo in mu ni dalo zaspati. Resda je tudi ura kazala že krepko čez poldan.

Morda je bil čas, da pošlje Fae poslovilno pismo. Njeno razočaranje bi lahko omilil s čedno vsoto in odličnimi priporočili. Ob misli na to se je zarežal, kljub medlemu neugodju. Katerakoli ženska, ki zna med rjuhami izvajati take čarovnije, lahko brez težav ujame drugega markiza ali grofa. *Anglija je polna ljubiteljev lepega, je pomislil, ki vemo, kaj nam je vseč.*

Znova je pomislil na pismo od Fae in na tistega od prejšnjega dne, v katerem ga draži, naj ji kupi novo garderobo, s katero se bo šopirila po mestu. Čeprav mu je bila všeč, ko se je sprehajala z njim po mestu in je njena roka nežno, a zelo posesivno počivala na njegovih, se je zgrozil ob pomisli na jutra, ki jih bo porabil za šivilje in modele. Fae ni želela kupiti ničesar brez njegove odobritve, zato jo je moral spremljati po modnih salonih. Ob vsaki obleki je zagrulila in se bedasto nasmehnila, potem pa ga je pogledala s svojimi velikimi modrimi očmi. "Kar je tebi všeč, dragi," mu je rekla.

"Kar je tebi všeč, dragi," se je spočil. To mu je govorila celo v postelji. *Resno, Fae, ali ne premoreš niti enega samega lastnega mnenja? Kaj pa je tebi všeč? Ali veš?*

Vstal je s postelje, naravnost zgrožen nad samim sabo. Zazrl se je v ogledalo in s prstom požugal svoji podobi v spalni srajci. "Johnny Staples, razvajen si," si je rekel. "Plačuješ račune za Fae, ki mora prenašati vse tvoje kaprice. Sram te bodi."

Za trenutek je še postal pred ogledalom, potem pa poiskal prevezo za oko. Nobene potrebe ni, da bi vznemirjal služabnico, ki naj bi mu vsak čas prinesla vodo za britje. Našel je prevezo in se sam pri sebi

nasmehnil, ko je pomislil, kako glasno bi služabnica zakričala, če bi vstopila in ga videla škiliti vanjo s prevezo čez zdravo oko.

Škoda, da je bil ravno čas londonske sezone. Z veseljem bi jo zamenjal za teden ali dva na posestvu kateregakoli od prijateljev, če bi mu kateri še ostal. Tam bi si med jezdenjem snel zoprno prevezo in pustil, da mu hladen veter piha tudi čez mrtvo oko. Ampak to je London in njegovo oko res ni bilo videti najbolj privlačno, tako mlečno belo in nenehno napol odprto in prekrito z grdo brazgotino. *Še samega sebe lahko prestrašim, če sem dovolj vinjen*, je pomislil, ko si je čez rame poveznil srajco in podrezal oglje v kaminu.

Ko je potrkalo na vrata in je v sobo stopila sobarica z vročo vodo zanj, je zagodrnjal. Po njenem odhodu pa se je usedel za mizo in se čemerno zastrmel v vsa pisma, ki so ležala pred njim. Znova se je spraševal, zakaj je prejšnji mesec odpustil svojega tajnika. Zakopal se je v pisma, mnoga med njimi so bila vabila, na katera bi moral odgovoriti že pred tedni. "No, Johnny, mogoče zato, ker ti je tvoj tajnik na veliko kradel," se je opomnil. "To je bilo sicer res, vendar je možakar urejal moje posle in znal pisati pisma tako,

da je bilo videti, kot bi jih pisal jaz sam. Škoda, da je ubogi čudak znal tudi ponarediti moj podpis.”

No, ja, ta mala krota je zdaj na hladnem čakala premestitev. Če mu bo uspelo preživeti sedem mesecev na smrdljivi ladji z zaporniki, bo morda v zalivu Botany našel koga, da ga bo preslepil. Lord Ragsdale je zavzdihnil in premeril razmetano mizo. Če bom želel razmerje s Fae prekiniti po pošti, bom moral najbrž sam napisati svoje pismo.

Ne, nobenega pisma za Fae, se je opomnil, ko si je ponovno snel prevezo z očesa in si namilil obraz. Misli, da sem nepozoren, prozoren ali porozen. Poleg tega je to prenaporno. Nova garderoba me že ne more ubiti. To je veliko lažje, kot če bi moral Fae razložiti, da sem se je naveličal.

Lord Ragsdale ni bil najbolje razpoložen v trenutku, ko je na vrata potrkala njegova mama. Poznal je njeno trkanje; bilo je ravno dovolj omahljivo, da se je lahko spomnil, da je plačeval tudi njene račune. Zatlačil si je srajco za hlače in si jih zapel. Čudil se je svoji slabi volji. *Morda bi moral na hitro obiskati Fae, si je mislil. To bi me sprostilo.*

“Vstopite, mati,” je dejal in se trudil, da ne bi izdal svoje slabe volje. Navsezadnje ni bila mati kriva, da je bil bogat in da jo je nanj vezala očetova

neumna oporoka. *Moral bi ji priskrbeti mesečno rento, je pomislil, ko je segel po telovniku. Le zakaj tega ni storil že oče? Saj je vendar vedno vse delal, kot se spodobi. Zavzdihnil je. In smrt je zanj prišla prehitro, da bi lahko rekel: "Oh, počakaj, nisem še pripravljen."*

Ko je v sobo lahkotnih nog vstopila mati, se mu je razpoloženje nekoliko popravilo. Bila je tako rahločutna in tako zelo drugačna od njega. *Ni videti dovolj stara, da bi bila mama petintridesetletniku, je pomislil, ko je nagnil glavo, da bi ga lahko poljubila na lice. Kot se spodobi, mu je popravila ovratno ruto.*

"Spet ni naravnost, gospa?" je vprašal. "Smešno, kako se brez enega očesa lahko zmotim. Celo po ..."
Za trenutek je pomislil. "Koliko let je že tega? Deset?"

"Mislim, da enajst, dragi," je odgovorila. "Ah, kaj naj rečem. Še dobro, da nisi ostal brez obeh oces."

Prikimal je in se začudil nad tem, kako ga lahko spravi v boljšo voljo. Bila je zelo razsodna ženska. Le zakaj ni raje podedoval tega kot pa očetovo nagnjenje k otožnosti?

"Najbrž res," se je strinjal in ji dovolil, da mu je pomagal pri oblačenju plašča. "Kakorkoli, naj bodo prekleti ti Irci."

Mrko ga je pogledala in prijel jo je za roko.

"Da, mama. To ni bilo vljudno," jo je prehitel. "Ali

me niste učili, da ne smem brcati psov? Ker to namreč so. Oprostite mi.”

Poljubil jo je in ona se mu je nasmehnila. “Opravičilo sprejeto. Zdaj pa pohiti in se obuj. Spodaj so že.”

Pogledal jo je in nato poiskal svoje čevlje. “Mama, o kom govorite?” Zavzdihnila je dovolj glasno, da se je moral ustaviti in pomisliti.

“Kaj sem spet pozabil?” je vprašal.

“Tvoja sorodnika iz Amerike, John. Prispela sta.”

Ustavil se je in pomislil. Bilo mu je neprijetno, ker je pozabil nekaj, kar je njegovi materi očitno veliko pomenilo. “Moja sorodnika,” je ponovil.

“John, res si prisrčen pozabljivec,” je dejala, ga prijela za roko in ga porinila k vratom. “Otroka moje sestre iz Virginije! Kaj se ne spomniš?”

Zdaj se je spomnil. V bistvu se je spomnil kupa računov, ker je moral prenoviti plesno dvorano in dnevne sobe v spodnjem nadstropju. Ali ni imelo to neke povezave z Oxfordom? “Poglejmo, ali se spomnim, mama,” jo je podražil. “Eden od njiju gre v Oxford, drugi pa se poskuša znebiti tvojega groznega pokroviteljstva.”

“Odlično!” ga je pohvalila. “Včasih si res pravo poosebljenje inteligence.”

“Ne prav pogosto, draga,” je zamomljal, medtem ko sta se spuščala po stopnicah. “Me lahko prosim začnete redno opominjati, da si moram najti tajnika. In to kmalu.”

“Saj te opominjam,” je dejala potrpežljivo. “Tako kot to, da si moraš najti osebnega služabnika. In ko smo že pri tem, da si moraš najti ženo.”

Na glas se je zasmel nad njenim resnobnim obrazom. “Katerega od teh treh pa najbolj potrebujem, gospa?” jo je podražil, ko ga je potisnila proti zlatemu salonu, ki je bil namenjen za uradne priložnosti, neprijetne dogodke in očitno tudi za sprejem malo znanih sorodnikov.

“Ženo,” je urno odgovorila in pustila Laskerju, da ji je odprl vrata. “Draga moja! Sveta nebesa, sta utrujena? Naj vama predstavim vašega bratranca, Johna Staplesa, lorda Ragsdala. John, to sta Robert in Sally Claridge, tvoja bratranec in sestrična iz Richmonda v Virginiji. Stopita bliže, draga. Saj ne grize.”

Seveda ne grizem, je pomislil, ko je stopil naprej, da bi bratrancu Robertu stisnil roko. Hotel je poljubiti Sally na lice, a je tako strmela v njegovo očesno prevezo, kot bi pričakovala, da bo zdaj zdaj zavihtel meč in jo potisnil v kot. Namesto tega ji je pokimal.

“Me veseli,” je pusto zamomljal in se ob tem spraševal, kako hitro se mu bo uspelo izmuzniti k Whitu in nagniti vrček najboljšega piva.

Stopil je nazaj in mami prepustil, da je mašila luknje v pogovoru, še preden bi se te sploh lahko pojavile, in moral je priznati, da sta bila čeden par. Sally Claridge je bila lepa pepelnata plavalaska kot njena mati. Prazen izraz v njenih modrih očeh bi morda lahko popravila noč počitka na blazini nekje na kopnem, brez zibanja na morskih valovih.

Robertovim temnim očem pa po drugi strani ni ušla nobena malenkost v sobi, ki si jo je ogledoval kot kak rubežnik, ki sešteva vse malenkosti in drobnarije. *Vsekakor upam, da se lahko kosaš z mano*, je pomislil lord Ragsdale, ko se je nasmehnil v Robertovo smer in Sally nakazal na prazen prostor na divanu. Zatem je svojo pozornost preusmeril v peto osebo v prostoru.

Moral bi jo le ošiniti z očesom, saj ni mogla biti drugega kot služabnica Sally Claridge, toda ujel se je, kako jo temeljito opazuje, in bil je presenečen nad svojim zanimanjem zanjo.

Lord Ragsdale je prisegal na ženske prsi. To je bila prva stvar, ki jo je občudoval pri ženskah vseh slojev, in ženska pred njim ni bila izvzeta iz te njegove dolgoletne navade. Še vedno je bila zavita v sicer

nekoliko ponošen plašč, čigar izbokline so pričale o njeni bogati, če ne celo pretirani obdarjenosti. Običajno bi njegov pogled še nekaj časa počival na njenem bogastvu, toda njegovo pozornost je pritegnila njena sijajna drža. Stala je vzravnano in drzno, z brado nazaj in glavo gor. Hladnokrvna ženska si je ogledovala zlato dvorano. Njeno vedenje ga je očaralo.

Vedel je, da mora biti utrujena. Sally Claridge se je pogreznila na divan, kot da ne bi več imela namena kdajkoli vstati z njega, Robert pa se je zaspano nagnil nazaj na stol. Služabnica z ničimer ni izdajala, da je utrujena. Vedla se je kot kraljica in ni si mogel kaj, da ne bi bil očaran nad njo.

“In vi ste ...?” je začel.

John se je vrgel na enega izmed elegantnih stolov. Kar slišal je lahko mamin globoki vzdihljaj, ko je stol zaškripal pod njim. “To je Emma, Sallyjina spletična. Emma, prosim, če vzamete moj plašč. In tukaj je še Sallyjin. Ne vem, zakaj vas moramo opominjati.”

Ženska je brez besede pristopila in vzela plašča.

Oba plašča sta bila težja od tistega, ki ga je imela na sebi. Vljudno si ju je poveznila čez roko in se umaknila nazaj v ozadje z vzravnanim hrbtom, kot bi bila vojvodinja.

Lord Ragsdale je z očmi poiskal svojega služabnika, ki je stal med vrati. "Lasker, vzemite plašče. Vašega tudi ... Emma, kajne?"

Prikimala je in na njenem licu se je komajda vidno zarisala jamica.

"Oh, Emma, kako ste topoglavi! Kaj ne morete reči vsaj „Hvala, gospod?“" je vzkrižil Robert.

"Hvala, gospod," je zašepetala ženska in zardela.

"To ne bi bilo potrebno," je lord Ragsdale blago odgovoril svojemu bratrancu.

Nastala je mučna tišina, ki jo je po njegovih pričakovanjih spretno zapolnila njegova mati. "Robert, Sally, povejta mi, kako je kaj moja sestra. Vem, da sta oba utrujena, ampak moram vedeti." S sramežljivim pogledom v smeri lorda Ragsdala je Sally zamomljala v odgovor njegovi materi. Robert pa je pobrskal po telovniku, da bi našel pismo. Lord Ragsdale je sklenil roke za hrbtom in se znova zazrl k spletični, ko jo je Robert poklical.

Njen odgovor je bil nenavaden. Takega še ni slišal, ampak njej se je odlično podal. Njegova mati je nadaljevala s pogovorom, ona pa je stala potrpežljivo in mirno kot nekdo, ki je vajen čakanja. Pomislil je, da ima zelene oči, izraz na njenem obrazu pa mu je govoril, da je z mislimi nekje daleč stran. Za trenutek

se je vprašal, o čem razmišlja, potem pa se je sam pri sebi nasmehnil. *Daj no, Johnny, komu mar, o čem razmišlja služabnica?* si je rekel. *Tebi zagotovo ne.*

“No, sin, torej je dogovorjeno?”

Osuplo je pogledal svojo mamo, ki ga je, kot že tolikokrat poprej, opazovala z ogorčenjem in nežnostjo hkrati.

“Oprostite, draga, nisem bil pozoren. Ponovite, prosim. Povejte mi, kaj sem se dogovoril.”

Bila je popolna šala. S koticom očesa je znova zaznal jamico na licu. Sally ni izražala ničesar, Robert pa je bil videti preprosto zdolgočasen.

“John, včasih se mi zdi, da si neprišteven.”

Sally je ob tem srepo pogledala. “Teta Staples, saj je vendar markiz!” je izdabila.

“Naslov še ne prinese pameti,” je odločno pripomnila njegova mama. “Zapomni si to, Sally, ko boš uživala v svoji londonski sezoni.” Znova se je obrnila k svojemu sinu. “Dragi, samo predlagala sem, da bi se vsi zapeljali v Oxford, kjer se bo Robert nastanil. Tako bosta imela tvoja sestrična in bratranec priložnost spoznati babico Whiteacre, ki je še ne poznata.”

“Če je tako, se kar pripravite,” je zamomljal, medtem pa se je spraševal, kaj si mora spletična

